

'Mag ik je iets vragen?' Hannah's ogen waren weer blijven hangen bij de spreuk boven de open haard. 'Waarom heb je die tekst daarboven gehangen en wat betekent het?' Irene leek een klein beetje in elkaar te krimpen alsof haar vraag een kleine schok teweeg had gebracht. Ze staaarde diep in haar kom koffie, 'Ik denk dat ik het jou wel kan vertellen, ik beschouw je zowat als mijn zusje'. Met een ruk draaide ze haar hoofd en keek Hannah aan. 'Ik hoop eigenlijk dat jij mij straks ook nog zo ziet.'

Westhoeck maart 10 jaar eerder

'En hier wil ik een gashaard', Jan stond tegen de wand van gasbetonblokken die de muur vormde van de nieuwe aanbouw, hij keek zijn vrouw stralend aan. 'Dat heb je toch altijd gewild?'

Ze sloeg zijn armen rond zijn middel en keek naar hem op, ze waren nu acht maanden getrouwd en ze waren nog steeds dolverliefd op elkaar. Vorig jaar augustus waren ze getrouwd, ze hadden met volle overtuiging hun huwelijk laten inzegenen in de kleine gemeente die ze elke zondag trouw bezochten.

'Nou, vind je het wat? Jan blikte haar verwachtingsvol aan. Ze hadden hard gespaard de afgelopen maanden en veel gewerkt, zijn nieuwe baan was intensief maar verdiende goed. Eerst zouden ze de aanbouw helemaal plaatsen en van het geld wat over was, wilden ze een lange vakantie naar een zonnig land boeken. Dan nog een jaartje of twee werken en misschien een paar kindjes. Het leven lachte hen toe. Een vroege bij vloog door de raamopening naar binnen, zoemde even nieuwsgierig rond en zocht zijn weg naar buiten. Ze keken precies op het Waerkhuusje en Irene zag dat Martine de was aan het ophangen was.

Ze hadden het huisje voor een maand of tien verhuurd aan Martine en Cornelis, een stel uit hun gemeente, zij hadden een oud pand in het dorp gekocht en waren die aan het opknappen en via Irene's ouders hoorden ze dat het kleine arbeiderswoninkje aan de andere kant van het erf weleens verhuurd werd. Ze hadden geen kinderen en daardoor paste het precies want eigenlijk was het voor twee mensen al aan de krappe kant. Cornelis was bezig om een supermarkt te vestigen in Westhoeck en was veel weg. Martine was een schat en af en toe ging Irene een bakje bij haar doen. Martine en Cornelis waren ook nog maar net getrouwd ook al waren ze een jaar of tien ouder dan Jan en Irene, ze hadden elkaar op een conferentie ontmoet en de vonk was overgesprongen.

Irene keek haar man liefdevol aan: 'jij weet ook precies wat ik graag wil hè, die open haard vind ik helemaal te gek. Ze trok zijn hoofd naar zich toe en kuste hem stevig. 'Is dat genoeg bevestiging?', grinnikte ze. Jan nam er voorlopig genoeg mee.

De weken erna werd er flink gewerkt en langzamerhand werd de definitieve vorm zichtbaar. Ze hadden besloten om op zaterdag zoveel mogelijk schuurwerk te doen zodat ze straks alles in één keer konden schilderen. Irene had zich niet zo lekker gevoeld die morgen en het ontbijt overgeslagen maar in de loop van de morgen voelde ze zich weer beter en kon ze lekker aan de slag. De hele dag hadden ze hard doorgewerkt en aan het eind van de middag waren alle kozijnen en alle balken geschuurd. Ze besloten om een lang bad te nemen en 's avonds voor de televisie te hangen. Irene was totaal versleten, ze was er eigenlijk verbaasd over omdat zij van de twee toch wel het meeste uithoudingsvermogen had. Ze had ook vaker dan Jan een pauze genomen en moest zichzelf dan weer moed inspreken om verder te gaan.

Uiteindelijk zaten ze uitgeput en rozig van het warme bad naast elkaar op de bank. Jan wilde graag een film kijken maar Irene kon na vijf minuten haar ogen bijna niet meer openhouden en klom naar boven om naar bed te gaan.

De volgende morgen werd ze al vroeg wakker met weer zo'n raar gevoel in haar maag, ze schoot onder de dekens vandaan en wist nog net het toilet te halen.

'Schat, wat doe je?' Jan was achter haar komen staan en wreef over haar rug. Ze spoelde haar mond en leunde even tegen hem aan.

'Ik denk dat ik een virusje heb opgedaan.' Ze kroop weer onder de dekens. 'Ga jij maar naar de kerk, ik blijf thuis.'

Hij had haar nog een kopje thee gebracht en was daarna vertrokken, ze voelde zich eigenlijk helemaal niet zo beroerd, ze moest alleen even niet aan eten denken. Toen hij aan het eind van de ochtend thuis kwam, was ze weer helemaal opgeknapt.

Dit patroon herhaalde zich een paar dagen en pas halverwege de week bedacht ze zich dat er wel eens wat anders aan de hand kon zijn. Toen Jan die avond thuiskwam vond hij haar huilend aan de keukentafel. Hij wist niet hoe snel hij haar in zijn armen moest nemen. Voor haar op tafel lag een verpakking van een zwangerschapstest en een stripje met een overduidelijk streepje.

'Ik ben zwanger', huilde ze.

Jan keek haar ongelovig aan. 'Je slikt toch de pil, dat kan helemaal niet!'

'Ik heb hem één keer te laat ingenomen', haar stem sloeg over, 'het scheelde maar een paar uur!'

Jan ging erbij zitten, ineens kwamen alle plannen in een ander perspectief te staan.

'Ik wil dit helemaal niet', snikte ze, 'niet nu, ik ben er nog niet klaar voor.'

Jan trok haar op schoot, en wiegde haar zachtjes heen en weer. Het was het beste om nu even niks te zeggen.

Die avond kwamen er nieuwe berekeningen op tafel. De vakantie ging sowieso niet door, ze moesten hun geld ergens anders aan besteden. De aanbouw zou gelukkig wel afgemaakt kunnen worden, al kwam er meer werk op Jan's schouders terecht. Irene zou moeten stoppen met haar baan en thuis blijven voor de baby.

Jan, oplossingsgericht als hij was, had de nieuwe koers alweer bepaald en wat hem betreft was het prima.

Irene daarentegen kon maar niet aan de gedachte wennen, ze voelde zich alsof iemand het in haar lichaam overgenomen had, die haar leven drastisch wilde veranderen. Het was net of het onderste deel van haar lijf er niet bij hoorde, of het losgekoppeld was van de rest. Ze was boos en uitte dat in driftige uitbarstingen naar Jan. Als ze 's ochtends misselijk was, werd ze woedend en probeerde het te negeren, wat natuurlijk averechts werkte. Haar moeder probeerde haar te helpen door met haar te praten maar zei precies de verkeerde dingen. Jan ging haar ontwijken omdat hij niet wist hoe hij om moest gaan met haar buien.

Op een doordeweekse avond liep het helemaal mis, het begon al met het feit dat Jan te laat was voor het eten en dat het daardoor aangebrand was. Toen hij daar voorzichtig iets over probeerde te zeggen, barstte de bom en liep ze boos het huis uit. Het kon haar niet schelen dat het regende, ze was gewoon kwaad. Ze liep al halverwege de polderweg toen er een auto naast haar stopte met Martine achter het stuur.

'Liefje, wat is er, je krijgt nog een longontsteking! Stap gauw in!'

Ze had het toen al zo koud dat ze dankbaar gehoorzaamde en naast Martine in de auto stapte.

Martine reed niet gelijk weg maar draaide zich naar haar toe. 'Wat is er aan de hand meis, zo te zien gaat het niet helemaal goed.'

Dit waren teveel lieve woorden en Irene begon te snikken, ze kreeg er geen zinnig woord meer uit.

Martine keek het even aan en zette de wagen weer in de versnelling. 'Weet je wat?', zei ze, 'ik neem je mee naar mijn huisje en dan gaan wij eens lekker praten!'

Binnen vijf minuten had ze Irene op haar bankje geïnstalleerd met een flinke kop thee en stuk koek. Stilletjes observeerde ze de jonge vrouw tegenover haar, in de afgelopen week was het haar opgevallen dat er geen vreugde meer op haar gezicht te lezen was en ze hoopte van harte dat er geen huwelijksproblemen waren. Irene staarde uit het raam, haar handen friemelden onrustig aan de lege mok.

Martine bad zachtjes om wijsheid en opende het gesprek. 'Waar worstel je mee, Irene, kun je mij vertellen wat er aan de hand is?'

Irene's ogen werden weer vochtig, ze slikte. 'Ik ben zwanger.' Ze kon even niet verder praten en Martine wachtte zwijgend tot ze verderging.

'Het was helemaal niet de bedoeling, we hadden nog zoveel plannen. Jan begrijpt het niet, hij heeft gewoon een nieuwe route uitgestippeld maar ik kan er maar niet aan wennen..... 't Is mijn lichaam, het lijkt net of er iemand anders over beslist.. Ik wil dit helemaal niet..., niet nu!'

Gefrustreerd sloeg ze met haar vuist tegen haar buik. 'Iedereen zegt maar dat ik dankbaar moet

zijn, maar ik wil niet dankbaar zijn, ik ben boos!' Tranen van woede stroomden weer over haar wangen en ze veegde ze driftig weg.

Martine voelde meer dan dat ze zag dat er iets anders aan de hand was. Wat was de onderliggende reden? Het leek wel of Irene's woede meer draaide om het feit dat ze niet zelf het moment van haar zwangerschap had kunnen bepalen. Ze besloot voorzichtig door te vragen.

'Hoe zou jij jezelf omschrijven? Ben jij makkelijk, ambitieus of een perfectionist?'. Ze schoof een doos met tissues die altijd binnen handbereik was over de tafel naar Irene, die er dankbaar gebruik van maakte.

'Mijn moeder zei vroeger altijd dat ik niet overal de beste in hoefde te zijn. Ik wil graag dat de dingen gaan zoals ik het in mijn hoofd heb.' Ze glimlachte door haar tranen. 'Ik ging altijd voor de tienden waar anderen voor de zesjes gingen.. perfectionist dus..'

Martine knikte. 'Zou het zo kunnen zijn dat je boos bent omdat jij dit niet in de hand hebt?'

Irene staarde even naar haar handen, Martine's vraag overwegend. 'Ik denk het wel ja, ik wil de regie in handen houden.' Ze haalde haar schouders op. 'That's me..'

'Wie, denk je, heeft dit kind in jouw lichaam geplaatst? Jij samen met Jan?'

Irene begreep waar ze heen stuurde. 'God..., God heeft dit bedacht... en ik..'

'Jij vindt dat jij het beter weet, jij wil de regie in eigen handen houden, zei je zonet. Denk je dat God hier een fout gemaakt heeft?'

Irene schudde haar hoofd. 'Nee', zei ze gesmoord. God maakte geen fouten.

Ze zweeg, in haar gedachten sijpelde heel langzaam het besef naar binnen dat er iets niet klopte in haar houding.

Martine zag haar denken. 'Soms roepen we zo makkelijk: zo ben ik nu eenmaal...'

Irene keek haar aan. 'Maar God houdt toch van je zoals je bent?'

'Jazeker, maar Hij houdt teveel van je om je zo te laten. Heb je je perfectionisme weleens in Zijn handen gelegd en gezegd dat Hij er mee mag doen wat Hij wil?'

'Nee, maar ik zou het rustig..', terwijl ze erover nadacht besepte ze dat ze dat eigenlijk niet wilde, haar perfectionisme was haar identiteit, haar persoonlijkheid.

Martine glimlachte fijntjes, alsof ze precies begreep wat Irene dacht.

Het stormde verder in Irene's hoofd, haar identiteit hoorde in Jezus te zijn, niet in haar perfectionisme, het besef van haar rebellie drong diep tot haar door. 'O Heer, wat heb ik gedaan?'

Martine glimlachte. 'Niets wat je buiten Zijn genade kan plaatsen! Zullen we het bij Hem brengen?' Ze pakte Irene's handen en sloot haar ogen: '*Vader, U bent de schepper van hemel en aarde en wij komen hier als Uw geliefde kinderen voor Uw troon. Heer, U kent de strijd in Irene's hart, wilt U haar bevrijden van deze beheersingsdrang, help haar om de regie in Uw handen te leggen en het daar te laten.*'

Ze zweeg even en Irene vervolgde haperend het gebed: '*Heer, ik wist niet dat dit perfectionisme zo in strijd was met Uw wijsheid, Vader wilt U me vergeven, ik wil doen wat U wil ook al vind ik dat nog moeilijk. Wilt U me helpen om gehoorzaam te zijn? Dank U wel voor het leven wat in mij groeit! Amen!*'

Ze opende haar ogen en keek Martine dankbaar aan. 'Jij kunt zo goed onder woorden brengen hoe ik me voel!'

'Je moest eens weten wat voor een egotripper ik vroeger was, ik had alleen maar aandacht voor mezelf, totdat God besloot om mij stil te zetten.' Ze keek naar haar handen die in haar schoot lagen. 'Toen ik negentien was heb ik een hele zware blindedarmontsteking gehad, voordat de artsen wisten wat er werkelijk aan de hand was, brak het door.' Ze stopte even en zuchtte. 'Mijn buikvlies raakte ontstoken en mijn beide eierstokken zijn toen zo beschadigd dat ik geen kinderen meer kan krijgen.'

Ze richtte haar blik op Irene die haar ontzet aankeek. 'Ik begreep niet waarom God mij dit aandeed, ik was opstandig, heel mijn toekomst lag in scherven. Ik was geen vrouw meer, mijn identiteit was weg. In de jaren die daarop volgden heb ik geleerd dat mijn identiteit gewaarborgd is in Jezus. Hij heeft mijn ziel genezen. Jarenlang heb ik relaties gemeden, de meeste mannen willen een gezin stichten en ik vond mijzelf ongeschikt.' Ze lachte. 'Tot ik twee jaar geleden Cornelis ontmoette, hij was een aanhouder, hij heeft elk argument tot op de grond toe afgebroken, hij wilde mij als vrouw, hoe dan ook... nou ja, je weet hoe dat afgelopen is! Het

mooie is dat God mij leidt in een pastorale bediening, Hij geeft mij fijngevoeligheid voor mensen die zorg nodig hebben, en met Zijn hulp kan ik anderen verder helpen.'

Ze merkte dat Irene geraakt was door haar verhaal. 'Lieverd, je hoeft je niet verdrietig voor mij te voelen. Natuurlijk doet het weleens pijn maar ik ben heel gelukkig met mijn lieve Cornelis en de aanwezigheid van mijn liefhebbende Vader zou ik met niets anders meer willen ruilen!'

Ze stond op: 'en nu', zei ze, 'ga je als de wiedeweerga naar die vent van jou, hij staat daar maar voor het raam te wachten tot je thuiskomt!'

Ze wachtte tot ze Irene over het erf zag hollen om haar rechtstreeks in de armen van haar man te zien verdwijnen. '*U bent zo goed Heer*', fluisterde ze.

In de weken daarop werd alles weer als vanouds, ze genoten van elkaar en durfden al voorzichtig over namen te gaan nadenken. Irene hoopte op een meisje, Jan wilde graag een jongen maar uiteindelijk was het natuurlijk het belangrijkste dat het gezond was. Ze was bijna twaalf weken zwanger toen ze 's nachts wakker werd met enorme buikkrampen.

Toen ze in het ziekenhuis aankwamen, was ze al begonnen met vloeien en verloor ze het kind waar ze eindelijk naar was gaan verlangen. Een deken van somberheid en depressie werd op haar leven gelegd. Ze herinnerde zich de zorgzaamheid van de verpleegkundigen, het gesprek met de gynaecoloog die haar opgewekt vertelde dat als ze er aan toe was, "ze het gewoon weer kon proberen". Ze had hem wel in zijn gezicht kunnen slaan!

Toen ze thuis waren en Jan echt weer aan het werk moest, zat zij thuis en probeerde de wirwar van gedachten in haar hoofd te ordenen. Ze was boos op God, over de grap die Hij met haar had uitgehaald. Ze begreep niet waarom ze zwanger moest worden om het kind vervolgens weer te verliezen. Martine kwam nog al eens langs en probeerde met haar te praten en te bidden maar Irene leek onbereikbaar.

Op een warme zonnige ochtend zat ze aan haar ontbijttafel te bedenken waarmee ze de leegte van die dag kon vullen. Iemand had haar verteld dat je ook gewoon anoniem met iemand via internet kon praten en ze trok de laptop naar zich toe in de hoop dat dit misschien zou helpen. Zo kwam ze in contact met Johan, eerst had ze niet in de gaten dat ze met een man aan het chatten was maar toen ze erachter kwam, waren hun berichten al zo intiem dat ze er niet meer mee wilde stoppen.

Ze probeerde met Jan te praten omdat ze ergens best wel wist dat het niet klopte om je hart uit te storten bij een vreemde man. Maar Jan had nooit tijd en als hij thuis was, lag hij moe op de bank en wilde hij nadenken over de komende vakantie of de aanschaf van een nieuwe televisie. De eerste telefoongesprekken waren spannend maar ook zo warm, dat ze zich voor het eerst sinds tijden weer een beetje mens begon te voelen. Johan begreep haar behoefte aan aandacht en hij nam alle tijd voor haar.

Elkaar ontmoeten was een volgende logische stap, dus spraken ze af in een restaurantje in Goes. Hij was alles wat ze nodig had, begripvol, attent. Haar liefde voor Jan vlakke af tegen de charismatische kracht die van Johan uitging. Ze kon zelfs in haar hoofd het zo beredeneren dat het Gods wil was om Jan te verlaten en met Johan verder te gaan. Ze hadden hartstochtelijk gezoend en ze verlangde naar meer.

Die dag vormde zich het plan in haar hoofd om weg te gaan.

Jan, die wel degelijk aanvoelde dat er iets niet goed zat, wist in die week daarna zijn vingers op de ontstekingsknop te krijgen. Ze hadden zwijgzaam een magnetronmaaltijd gegeten omdat Irene geen zin meer had om te koken en omdat dit niet de eerste keer was besloot hij er wat van te zeggen.

'Waren de magnetronmaaltijden in de aanbieding?' , informeerde hij weinig tactisch.

'Hoezo, vind je het niet lekker?'

'Na een hele week, zou ik weleens wat verse groenten eten.' Jan schoof een overgare aardappel op zijn bord heen en weer.

'Dan kook jij toch een keer', stooft ze op.

Hij keek haar recht aan: 'Wat is er eigenlijk aan de hand met ons? Waarom doe je zo? Ik ken je helemaal niet meer terug.'

Ze haalde haar schouders op. 'Misschien ken je me niet goed, misschien is het beter als we een tijdje uit elkaar gaan.'

Jan was verpletterd, in plaats van te schreeuwen, viel hij stil, hij wist niet wat hij hierop moest zeggen. Irene keek hem niet aan maar at ogenschijnlijk rustig haar bord leeg. Toen uiteindelijk hun blikken elkaar kruisten, las ze de verslagenheid in zijn ogen. 'Irene, ik houd van je, wat heb ik gedaan, dat je bij me weg wil?'

Ze wist dat ze hem enorm pijn had gedaan maar het raakte haar niet. 'Ik denk dat we toch niet zo goed bij elkaar passen, ik heb een man nodig die er voor me is als ik hem nodig heb, die me begrijpt.'

Hij schoof zijn stoel wild achteruit en liep naar buiten, ze hoorde hoe zijn auto startte en het erf afreed. Irene bleef achter en vroeg zich voor de eerste keer af waar ze eigenlijk mee bezig was. Toen Jan later die avond terug kwam, had hij een soort rust over zich die ze niet kon verklaren en die h  r juist heel onrustig maakte. Waar was hij geweest en wat had hij gedaan?

Ze bleef tot diep in de nacht aan de keukentafel zitten tobben en sleepte zich uiteindelijk naar boven om tot de ontdekking te komen dat Jan zijn kussen en dekbed naar de logeerkamer had verplaatst.

Huilend lag ze op haar helft van het tweepersoonsbed en probeerde zichzelf warm te houden.

De volgende ochtend was Jan al naar zijn werk voordat zij beneden kwam, ze speelde met de vraag of ze de knoop zou doorhakken en Johan zou bellen om te vertellen dat ze met hem samen verder wilde. Ze pakte de telefoon en ijsbeerde door de kamer.

Martine liep al dagen met onrust in haar hart, ze ervoer een strijd waar ze geen naam aan kon geven.

Heer, wat is er aan de hand, voor wie moet ik bidden, waar wilt U mij gebruiken? Ze prevelde de woorden terwijl ze het kleine afwasje wegwerkte in de keuken van het Waerkhuusje.

GA NAAR IRENE, NU! De woorden kwamen zo helder bij haar binnen dat ze geen tijd nam om de afwas af te maken maar in haar schoenen schoot en het erf overstak.

Ze vond Irene met de telefoon in haar handen, huilend.

Ze sloeg haar armen om het verdrietige hoopje mens en liet haar huilen tot het langzamerhand minder werd.

'Wil je erover praten?'

Irene schudde haar hoofd. Maar Martine voelde dat ze door moest vragen en gaf niet op.

'Irene, het was God zelf die me stuurde, je gaat me nu vertellen wat er aan de hand is', in haar stem klonk gezag door en daarmee doorbrak ze met kracht Irene's geheim. Stukje bij beetje kwam het hele verhaal eruit. Toen Irene haar vertelde dat ze op het punt had gestaan om Johan te bellen maar dat haar binnenkomst dat verhinderd had, wist Martine dat ze net op tijd was geweest. Ze ging zitten en klopte naast haar op de bank. 'Liefje het is tijd', zei ze, 'tijd om terug te keren naar God!'

Zowel Irene als Martine konden zich later niet meer precies herinneren wat er precies besproken was maar ze hadden samen gehuild, gelachen en gebeden. En die middag werd de eerste stap naar herstel gezet.

In de weken die volgden, kwamen Martine en Irene elke dag bij elkaar, Martine nam de tijd om deze jonge vrouw uit te leggen wie ze was in Christus, hoe ze met haar verdriet mocht omgaan, biddend kwamen ze door de barrière van pijn en bitterheid heen die Irene had opgetrokken.

Jan merkte de verandering maar bleef voorzichtig het proces op een afstand volgen. Martine had Cornelis ingeschakeld om met hem te praten en de twee mannen bleken het heel goed met elkaar te kunnen vinden. Jan vond in Cornelis een wijs mens die goed en helder over de dingen nadacht en niet voor de makkelijke oplossing ging en Cornelis genoot van de diepgaande gesprekken. Toen ze een keer terugkwamen van een flinke wandeling, leunden ze over het hek aan de rand van het erf, Jan staarde naar de lichten van een auto die in de verte over de polderweg reed. 'Hoe weet je nu of God tot je gesproken heeft?'

'Je bedoelt, letterlijk, in woorden?'

'Nou ja, die avond dat Irene zei dat ze bij me weg wilde, ben ik naar het strand gegaan. Toen ik bij de branding stond heb ik staan schreeuwen tegen God, eerst boos maar daarna smekend, ik heb zelfs staan janken', hij grimaste even naar Cornelis. 'Toen ik geen woorden meer had, kon ik alleen maar in de golven staren en toen gebeurde er iets bijzonders, ik zag Irene voor me; ze had twee pasgeboren baby's in haar armen en ze glimlachte naar me. Ik dacht dat ik droomde maar ik was klaar wakker! Ik ben naar huis gereden met zo'n gevoel van vrede, alsof God tegen me zei: het komt goed.'

Cornelis glimlachte. 'Mijn ervaring is dat als je bovenzinnelijke vrede voelt op een moment dat de wereld op zijn kop staat., dan weet je dat het van God is! Weet je broer', hij sloeg zijn arm kameraadschappelijk over Jan's schouders, 'ik heb een tekst voor je die mij al zo vaak bemoedigd heeft: Habakuk 3, vers 17 tot en met 19, doe maar gewoon wat er staat!'

Het begon te druppelen, de regen had al de hele avond in de lucht gehangen en ze besloten ieder na een groet naar hun eigen huis te gaan.

Die avond las Jan op zijn bed in de logeerkamer de tekst uit Habakuk:

*Al zal de vijgenboom niet in bloei staan
en er geen vrucht aan de wijnstok zijn,
al zal de opbrengst van de olijfbom tegenvallen
en zullen de velden geen voedsel voortbrengen,
al zal het kleinvee uit de kooi verdwenen zijn
en er geen rund in de stallen over zijn –*

*ik zal dan toch in de HEERE van vreugde opspringen,
mij verheugen in de God van mijn heil.
De HEERE Heere is mijn kracht,
Hij maakt mijn voeten als die van de hinden,
en Hij doet mij treden op mijn hoogten.*

Zijn ogen haakten aan het laatste stuk. 'Ik zal dan toch in de Heer van vreugde opspringen en mij verheugen in de God van mijn heil', prevelde hij en hij maakte een principebesluit om dat te doen, iedere dag weer opnieuw.

Heel omzichtig zochten ze die weken daarna toenadering; Irene met schaamte in haar hart over alles wat ze gedaan had en wat ze had willen doen, Jan met de nodige terughoudendheid. Ze aten samen, voerden lange gesprekken waarin ze open en eerlijk alles zeiden, waarin ze elkaar vergaven. Ze durfden elkaar alleen niet meer aan te raken. Jan sliep nog steeds op de logeerkamer omdat ze geen manier wisten om die impasse te doorbreken.

Zo draaiden ze om elkaar heen als manen om een planeet, dicht bij elkaar maar zonder raakpunt. Uiteindelijk nam Irene het initiatief en versleepte overdag toen hij aan het werk was haar beddengoed naar de logeerkamer, ze zorgde dat ze die avond eerder boven was dan hij.

Toen hij bovenkwam vond hij haar slapend in zijn nu wel erg smalle eenpersoonsbed. Hij kroop behoedzaam onder de dekens om haar niet te wekken en draaide voorzichtig op één zij om naar haar te kijken. Kennelijk was die beweging voldoende om haar wakker te maken, ze opende haar ogen en in één snelle beweging waren haar armen om zijn nek en zoende ze hem tot ze geen adem meer over hadden. Hij zag haar ogen in het maanlicht glanzen.

'Ik heb jou gemist', fluisterde ze en kuste hem opnieuw.

Jan trok haar stevig in zijn armen. 'Weet je het nu zeker?', vroeg hij.

'Ik wil bij jou zijn en bij niemand anders!', was haar antwoord, 'ik hou van jou.'

Hij nam uitvoerig de tijd om haar te laten weten dat er voor hem ook niemand anders was.

Binnen een jaar werd hun gezin uitgebreid met niet één maar twee kleine jongetjes. Trots lag Irene met haar stel in bed te pronken, Jan keek neer op de drie mensen van wie hij het meeste hield. 'Al zou de vijgenboom niet bloeien, toch zal ik mij in de Heer verheugen!', zei hij hardop en zijn hart verheugde zich in Zijn Maker.